

Ruben Hoeke Band Coexist

Coexist is het tweede album van de Ruben Hoeke Band. Hierop wordt doorgedaan op de weg, die de groep op **Sugar** bewandelde, zij het dat de muziek op **Coexist** coherenter klinkt dan voorheen. De composities, veelal van gitarist Ruben Hoeke (muziek) en van zanger Frank van Pardo (tekst) zijn vrijwel zonder uitzondering sterk en gevarieerd, zoals al direct duidelijk wordt in de indrukwekkende opener **A Change Is Gonna Come**, waarin het heftige refrein fraai contrasteert met de rustige gedeelten, die gedomineerd worden door fraaie, getokkelde akkoorden. De tekst getuigt van de hoop op een nieuwe toekomst: het was Martin Luther King niet vergund, maar misschien dat het gaat lukken met Obama. Een mooie, kritische tekst en dat geldt ook voor de resterende songteksten, iets wat je toch niet echt vaak tegenkomt in de bluesrock.

De lat wordt met deze song direct erg hoog gelegd, maar de groep weet dit niveau in de resterende nummers goed te handhaven. Hoeke speelt zeer veelzijdig en schakelt moeiteloos over van heavy gitaarwerk naar akoestisch gitaarspel. Dat laatste laat hij horen in de ode aan zijn zoon, een ontroerend, akoestisch miniatuurtje met prachtige, onverwachte wendingen. Een uitstapje, dat hij wat mij betreft vaker mag maken.

Aan de ander kant van het geluidsspectrum schittert de groep in het sterke **Backstreet Rambler** met geweldig gitaarwerk (**Keith Richards** meets **Paul Kossoff**) en het heftige **Walking In The Rain** met fraaie solo's van Ruben en gast **Danny Lademacher**. Tussen beide uitersten in vallen de desolaat (tekst en muziek!) klinkende blues **Stranger** – misschien wel de beste song van deze plaat, uitstekend geïnstrumenteerd en met een geweldige gitaarsolo – en songs als het sfeervolle **Close My Eyes** en het indringende **The Last Goodbye**. De fraaie bijdragen op Hammond zijn een verrijking van het groepsgeluid en met deze prima ritmesectie en een charismatische zanger en mondharmonicaspeler als van Pardo mag Ruben Hoeke zich gelukkig prijzen! Als de cd na de heerlijk melancholiek klinkende late-night blues **True Love** is afgelopen, kan ik niet anders concluderen dan dat **Coexist** een topalbum is van een van Nederlands beste bluesrock groepen.

Frits Barth